

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

ธรรมสมบัติ วัตถุสมบัติ

ก่อนจ้งหัน

ได้มาเรื่อยๆ แหะละทองนะ ค่อยๆ ไหลซึมเข้ามาเรื่อย อย่าให้ขาดทีเดียว ทองในคลังหลวงเรามีน้อยมากนะ ถึงจะได้มาเป็นกอบเป็นกำสำหรับพวกเราที่ได้หานั้นก็เป็นเรื่องของพวกเรา แต่ในคลังหลวงจริงๆ แล้ว ทองรู้ลึกลงว่ามีน้อยมาก จำอันนี้ให้ดี เพราะฉะนั้นในงานช่วยชาติคราวนี้ทองคำที่ได้ตามมักตามหมายนั้น ก็ยอมรับว่าได้แล้ว ขออนุโมทนา กับพี่น้องทั้งหลายทั่วหน้ากัน แต่ส่วนที่ยังบกพร่องอยู่ภายในนั้น จำเป็นที่เราทั้งหลายจะได้อาศัยงานคราวนี้ แล้วค่อยหาให้แทรกซึมเข้าไป เรียกว่าทองคำประเภทแทรกซึม ให้ได้แทรกซึมเข้าไปเรื่อยๆ คราวนี้ ถ้าไม่ได้คราวนี้แล้วจะไม่ได้เลยนะ มีโอกาสอันนี้ที่เหมาะสมมาก กรุณาทราบโดยทั่วกัน

การประกอบความพากเพียรให้มีความเข้มแข็งนะ ทางด้านพระทางด้านครวที่เข้ามาภาวนาให้มีความเข้มแข็งตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติจริงๆ สติเป็นสำคัญ อย่าลืมน่าสติเป็นสำคัญ อยู่ที่ไหนสติเป็นพื้นฐานๆ แห่งความรู้ตัวอยู่ตลอดเวลา ถ้ามีสติแล้วไม่ค่อยผิดพลาด การภาวนากิเลสก็ไม่ดันออกมาได้ถ้าสติครอบไว้แล้ว สติเป็นสำคัญ ความพากเพียรเป็นพื้นฐานแห่งการจะทำตนให้ดี และหลุดพ้นจากทุกข์สำหรับผู้ปฏิบัติ

พระที่ตั้งหน้าตั้งตาเข้ามาปฏิบัติให้ตั้งอกตั้งใจทำให้จริงให้จ้ง อย่าเหลวๆ แหะๆ พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาองค์เอกในโลกทั้งสาม ฟังซินะ แต่พวกเราโลเลทั้งสามโลกใช้ไม่ได้นะ ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ อะไรๆ ไม่สำคัญยิ่งกว่าจิตตภาวนาสำหรับพระผู้ปฏิบัติเรา งานอื่นใดไม่สำคัญยิ่งกว่างานภาวนาดูจิตใจตัวเอง ซึ่งเป็นที่เกิดขึ้น ส่วนมากกิเลสเกิดเสียก่อนเมื่อสติธรรมมีเข้าไปๆ แล้วจะค่อยชะล้างสิ่งเหล่านั้นไป แล้วจะเห็นธรรมภายในใจค่อยสว่างขึ้นมา ความสว่างในโลกความอัศจรรย์ในโลกนี้ไม่มีอะไรเกินจิต และความทุกข์ในโลกก็ไม่มีอะไรเกินจิต ท้องฟ้ามหาสมุทรดินฟ้าอากาศไม่มีความสุขความทุกข์อยู่ในสถานที่นั้น แต่มีอยู่ที่หัวใจของสัตว์ เฉพาะอย่างยิ่งหัวใจของชาวพุทธเรานี้ดูให้ดี ทุกข์อยู่ที่นี้ สุขจะเกิดขึ้น ถ้าดูทุกข์แก่ทุกข์ให้ดีแล้วสุขจะเกิดขึ้น จำให้ตึนะคำนี้

เรื่องสติเป็นสำคัญ ความเลิกละเลอทั้งหลายไม่มีใครไปขุดค้นออกมาได้ประกาศโลกทั้งสามนี้ มีพระพุทธเจ้าพระองค์เดียว ขุดค้นขึ้นได้ที่จิตนี้แหละไม่ได้หาได้ที่ไหน ดินฟ้า

อากาศท้องฟ้ามหาสมุทรพระองค์ไม่ได้ไปหา เพราะทุกซ่สุขไม่มีอยู่กับสิ่งเหล่านั้น มีอยู่กับหัวใจของสัตว์ พระองค์คู้ย่ช่ยุดค่นลงในที่นั่น แล้วปรากฏผลอย่างเลิศเลอขึ้นมา เรียกว่า พระพุทธเจ้าตรัสรู้ นั่นแหละเจอแล้ว ทุกซ่ก็ราบในเวลานั้น ธรรมก็จ้ขึ้นในเวลานั้นแหละ ใจนั้นเป็นของเลิศเลอมาก ท่านทั้งหลายอย่ามองข้ามไปนะ ช้โลกช้ไกรธช้หลงนี้ เขาเรียกว่า มูตรคุณมันทับถมจิตใจอยู่ มองอะไรไม่ออกแหละ ออกตั้งแต่มองไปทางกิเลสทางส้วมทางถานทางความช้วช้ลามก มองออกไปทะเลลุ่มดเลย ลงตั้งแต่นรกกันทั้งนั้นแหละ นรกทั้งเป็นนรกทั้งตายมีอยู่ในหัวใจคน

ให้พากันตั้งอกตั้งใจ อยากเห็นของวิเศษให้ดูที่จิตด้วยจิตตภาวนา จะเจอกันที่นั่น พระพุทธเจ้าเจอที่นั่น พระสงฆ์สาวกเจอที่นั่น สรรณะของพวกเขาอยู่ที่นั่น ไม่มีอยู่ที่อื่น เราก็ให้ชู้ดค่นเข้าไปตรึงนี้ด้วยจิตตภาวนาของเรา เราจะเจอของเลิศเลอ เมื่อเจอภายในใจของเราแล้วไม่ต้องไปหาทูลถามพระพุทธเจ้าแหละ จะกระเทือนถึงกันหมดบรรดาพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ จะกระเทือนที่ใจของเราได้เปิดจ้ขึ้นมา เปิดจ้นี้เป็นอันเดียวกันแล้วกับพระพุทธเจ้า ถามหาพระองค์ที่ไหนกัน จ้ให้ดีทุกคน ๆ เรามีศาสนาตั้งแต่กิเลสเข้าไปครอบงำอยู่ตลอดเวลา ของเลิศเลอภายในจิตใจไหล่หัวช้ขึ้นมาไม่ได้ มีแต่กิเลสปิดบังไว้หมด ให้ค่อยเปิดออก ๆ นะจ้ให้ดีค่านี้นะ

ให้พร

หลังจ้งหัน

ผู้กำกับ จากนสพ.พิมพ์ไทย คอลัมน์วิจารณ์ธรรม หัวช้อว่า

พระป่าคือใคร? มีวัตรปฏิบัติอย่างไร?

การอยู่-วัดป่า วัดป่าเป็นคนละอย่างกับวัดบ้าน สำหรับผู้ที่เคยไปเป็นครั้งแรก ความรู้สึกที่กระทบจิตใจเมื่อย่างเข้าเขตวัดป่าคือความร่มรื่น ซึ่งเกิดขึ้นจากต้นไม้ใหญ่ที่เป็นสวนป่าในวัด มีวัดป่าน้อยแห่งที่ไม่มีป่าในวัด วัดเช่นนี้มองจากสายตของนักธุดงค์กั้มมีฐานคงไม่เป็นที่น่าพอใจนัก

สิ่งกระทบจิตใจประการที่สองคือความสะอาดและมีระเบียบ ถนนและทางเดินเตียนโล่ง ไม่มีกิ่งไม้ใบไม้ร่วงหล่นเกลื่อนกลาดดั่งที่น่าจะเป็นเพราะมีต้นไม้อยู่โดยรอบ

แม้กระทั่งส้วมซึ่งวัดที่ยากจนยังใช้แบบของชาวบ้าน ก็ยังรักษาความสะอาดได้ดี ในวัดที่ฐานะดี มีส้วมรดน้ำแบบทันสมัย ส้วมของบ้านในกรุงบางบ้านอาจจะสะอาดน้อยกว่าเสียด้วยซ้ำ

ความรู้สึกประการที่สามที่บังเกิดแก่ผู้ไปเยี่ยมคือความเงียบ บางเวลาเงียบจนกระทั่งใบไม้ตักก็ยังไม่ยินเสียงดัง “ปึก” เสียงพูดคุยกันดังๆ เหมือนตามบ้านไม่มีโอกาสจะได้ยินเลย เวลาที่พระป่าพูดคุยกันก็มีเวลาเตรียมฉันจังหัน เวลานั้นดื่มน้ำในตอนบ่าย และเวลาพร้อมกันปิดกวาดถนนหนทางและลานวัด

ถ้าเห็นพระสองหรือสามองค์สนทนากันอยู่ ก็ฟังแต่ไกลไม่รู้เรื่องราวที่ท่านพูดอะไรกัน เพราะท่านพูดค่อยมาก พระตะโกนเรียกกันหรือคุยกันสนุกสนานเฮฮาเป็นเรื่องที่ไม่ได้พบเลย

เมื่อประมาณเจ็ดแปดปีมาแล้ว มีสตรีชาวต่างประเทศผู้หนึ่งเกิดสนใจอยากดูชีวิตของพระป่า ได้ขออนุญาตเป็นทางการเข้าไปพักอยู่ในวัดแห่งหนึ่งซึ่งมีชื่อเสียงมากในความเคร่งวินัย สตรีผู้นั้นไปอยู่ได้เจ็ดวันก็กลับ และไปรายงานต่อพระเถระผู้ใหญ่และเจ้านายบางองค์ว่า วัดที่ไปดูมานั้นใช้ไม่ได้เลย สมภารปกครองไม่ดี ลูกวัดแตกความสามัคคีกันหมด แม้แต่เวลาฉันจังหันก็ไม่มีใครพูดจาอะไรกัน

ดังนั้นความดีก็กลายเป็นความไม่ดีไป

ยกเว้นลักษณะเป็นป่า มีต้นไม้ร่มครึ้มซึ่งคล้ายๆ กันทุกวัด วัดป่าแต่ละวัดก็มีภูมิประเทศและบริเวณแวดล้อมแปลกๆ กันไป บางแห่งมีป่าล้อมรอบ มีที่ว่างเฉพาะบริเวณกุฏิ บางแห่งมีพื้นที่คล้ายสวน เป็นที่ราบ มีแต่ต้นไม้ขนาดกลางขึ้นอยู่ทั่วไป บางวัดอยู่ที่เชิงเขา บางวัดอยู่บนไหล่เขา แต่ละวัดก็มีข้อเสียข้อดีประจำ เช่นวัดอยู่ในที่ราบไปมาสะดวก แต่อากาศมักร้อนอบอ้าวและทึบ วัดอยู่บนเขา จะไปไหนแต่ละที่ต่องเห็นอโยหอบ แต่มักจะอากาศดี ปลอดโปร่งเย็นสบายชวนให้ปฏิบัติได้มาก

การที่พระภิกษุรูปใดจะเลือกอยู่วัดไหน เหตุผลสำคัญที่สุดคือพระอาจารย์ของวัดนั้นจะต้องมีธรรมะสูง และมีอุปนิสัยถูกกัน เชื่อว่าจะถ่ายทอดความรู้และแนะนำแก้ไขข้อปัญหาในการปฏิบัติได้ รองลงไปได้แก่ลักษณะของสหธรรมิก (พระร่วมศึกษาด้วยกัน) ซึ่งจะต้องไปด้วยกันได้ แม้วัดจะเป็นที่อยู่ที่ไม่ค่อยสบายนัก แต่ถ้าอาจารย์ดีและสอนเก่ง ผู้หวังก้าวหน้าก็ยังพอทนได้

ถึงแม้วัดจะสวยงาม อากาศดี มีความสะดวกสบาย แต่ถ้าอาจารย์ไม่ถูกนิสัยกัน สอนกันไม่ได้ ก็ไม่มีใครยอมอยู่ ทั้งนี้เพราะพระป่านั้นบวชเพื่อความหลุดพ้น ไม่ใช่อยู่ไปวันๆ หนึ่ง จึงไม่มีใครยอมเสียเวลาถ้าเห็นว่าอยู่ไปก็ไม่ได้ผล

ณ.หนูแก้ว

หลวงตา คนที่ไม่เคยไปวัดหรืออะไร ไปเห็นพระว่าไม่เป็นท่าเลย (ชาวต่างประเทศ ครับ) เออ ชาวต่างประเทศ ตั้งแต่เกิดมาเขาไม่เคยเห็นวัด พอไปเจอเข้าบอกใช้ไม่ได้เลย สู้ลิเก ละคร ะบาราไปเขาไม่ได้ว่าเงอะ อย่างนั้นละมันก็ต่างกันอย่างนั้น อันนี้ก็ยังมียู่ในชาวพุทธของเราที่ในตำรานะ พระท่านอยู่ด้วยกันตั้งหลายองค์ ไป เจียบไม่มีพระ หาย เจียบไปหมด ท่านอยู่ในป่าเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ท่านไม่ได้อยู่ชุมนุมรวมกัน ทีนี้พอไปก็ไปวกนั้นวกนี้ เทียวที่ไหนก็ไม่เจอพระ เพราะพระอยู่ในป่าๆ ตามทางจงกรม พอดีไปเจอองค์หนึ่งเลยถามว่า พระท่านไปไหน อยากจะพบท่านจะพบได้ยังไง ไปให้สัตญาณก็ได้ ไปตีเคาะอะไรป๊อกๆ ท่านก็จะมา พระก็เลยไปเคาะบอก พระต่างองค์ก็ต่างมา

ครั้งมาแล้วองค์ไหนก็นั่งเครื่องขริมอยู่ เจียบ ต่างองค์ต่างเจียบไม่มีองค์ไหนพูด มีแต่องค์ที่เป็นหัวหน้าพูด นอกนั้นฟังนิ่งหมดไม่พูดอะไรเลย องค์ไหนก็ไม่เห็นคุยกันพูดกันเรื่องอะไร เพราะเขาเคยเห็นไม้กันน้ำลายจนไม่มีในท้อง เจอกันแล้วแว็บๆ เขาเคยเห็นแต่อย่างนั้นว่าเงอะ เขาไม่เคยเห็นไม้ใช้ปาก เขาสงสัยก็เลยถาม ก็ยังดีอยู่นะเขาถามเป็นยังไงพระท่านไม่เห็นพูดเห็นคุยกัน โอ้ ปรกติท่านเป็นอย่างนั้น เขาถามว่า ท่านทะเลาะกันหรือ เห็นองค์ไหนมาก็นั่งเครื่องขริมเฉย เหมือนกับว่าทะเลาะกันทั้งวัด ไม่คุยกันเลย นี่ท่านพูดในตำรา เหมือนทะเลาะกันทั้งวัด

พระวัดนี้ทะเลาะกันหรือ โอ้ ไม่ใช่ทะเลาะ ปรกติท่านสำรวมระวังท่านอยู่ตลอดเวลาอย่างนี้แหละ ท่านก็เลยชี้แจงเรื่องการรักษาจิตใจ การรักษาตัวให้เขาทราบ เขาถึงได้เข้าใจ ทีแรกว่าพระทะเลาะกัน มีปากก็ปากก็ไม่ใช้เลย นี่เขาว่าพระทะเลาะกัน มีได้ในครั้งพุทธกาลก็มีได้อย่างนั้นละ คือพระท่านเป็นกิริยาอย่างนั้นสำหรับผู้ปฏิบัติ ไม่ลืมตัว ไม่บังเบ้งๆ หากค้นหาไม้ ยังไม่เห็นแต่ปีนออกมาเท่านั้นแหละ มาสู้กับโยมกับพระอะไรก็แล้วแต่ เตี้ยวันนี้เห็นแล้วนะ ในเมืองไทยเรามีแล้วเตี้ยวันนี้ เห็นอย่างนี้เป็นยังไงต่างกันอย่างไรบ้าง ทะเลาะกันหรือไม่ทะเลาะกันอย่างนั้นหรือ มันเป็นอย่างนั้นละ

สมัยแต่ก่อนท่านสำรวมระวังท่านตลอดเวลา พระไปอยู่จำนวนมากมาย พอเคาะให้สัตญาณเท่านั้นท่านก็มา ต่างองค์ต่างมา ถ้าไม่มีธูระแล้วต่างองค์ก็ต่างอยู่ เจียบ ภาวนาอย่างนั้นละท่านสำรวมระวังใจ ชำระกิเลส ตัวนี้ตัวเป็นภัยมาก มันดีมันดีตลอดเวลาในใจนี้ เวลาจ่อเข้าไปนี้มันก็เห็น ตีตรงนั้นตีตรงนี้เข้ามาก็รวมเข้ามา จิตใจก็สงบได้ ถ้ากิเลสไม่ออกเพ่นพ่านเสียจิตก็สงบได้ พอจิตสงบแล้วก็ผ่องใสขึ้นมาๆ สง่างามขึ้นมาภายในใจ

พอพูดอย่างนี้แล้วก็เคยพูดให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายฟัง มันก็มาเข้ากันกับตรงที่ว่า ตอนนั้นเราไม่ได้ฉันทันอยู่หลายวัน วันนั้นเป็นวันจะฉันทันจังหัน เดินจงกรมตั้งแต่ตีสี่ตีห้า

โน่น อยู่บนหลังเขาวัดตอยธรรมเจดีย์ วันนั้นเป็นวันพระ ก็พอดีท่านอาจารย์กงมาท่านเคย เป็นอย่างนั้น วันพระให้เขามาใส่บาตรที่วัดเลย เขาก็พอใจกันทั้งบ้านอยู่แล้ว วันนั้นเป็นวัน เราจะฉันทัน เราก็จะฉันทันนั้นแหละ ที่นี้พอเดินจงกรมไป กำลังสว่าง นี่ละเห็นใหม่จิต เวลามันแสดงขึ้นมา จนกระทั่งมาอัศจรรย์ตัวเอง

เรามีสมบัติเงินทองข้าวของสิ้นเหลือไปอัศจรรย์ตรงไหนไม่เห็นมี อันนั้นมีอันนี้มีก็มี แต่ความภูมิใจว่าเรามีเท่านั้น จะให้เป็นความแปลกประหลาดอัศจรรย์ในตัวเองไม่ปรากฏ จากสมบัติทั้งหลายเหล่านั้น ใครจะมีมากขนาดไหนก็ไม่เห็นมีความปลื้มปิติยินดี เป็นความ แปลกประหลาดในใจขึ้นมาเหมือนที่ธรรมภายในใจปรากฏขึ้นกับตัวเอง ที่นี้เวลาเดิน จงกรมก็ยื่นรำพึง จิตนี้มันสว่างมันจ้าไปหมดเลย ตอนนั้นกำลังมันหมุนเป็นธรรมจักรแล้ว ละจิต จิตเป็นธรรมจักรแล้ว หมุนตลอดเลย มีแต่ความสว่างาม จิตอยู่ในขั้นว่าง ระยะนั้น ว่างไปหมด รูปธรรมไม่มีอะไรที่จะพิจารณา ผ่านไปหมดแล้ว จิตใจปล่อยวางหมด เหลือ แต่ความว่างเปล่าภายในจิตใจ ที่นี้ความว่างเปล่ากับความสว่างาม ความอัศจรรย์มันก็ขึ้น ละชิ มันเป็นอยู่ในใจนั้นแหละ เป็นประจำอยู่อย่างนั้น

ที่นี้ก็มารำพึงเจ้าของ นี่ละที่ความแปลกประหลาดเกิดขึ้นกับจิต มันเป็นอย่างนี้ ไม่ได้เหมือนกับสมบัติทั้งหลายที่เกิดขึ้น มีอยู่ในบ้านในเรือนของเรา มีอยู่ที่ไหนก็มีอยู่ นั้น ไม่แสดงความแปลกประหลาดอัศจรรย์เหมือนธรรมเกิดขึ้นที่ใจ ที่นี้เวลาธรรมเกิดขึ้นในใจ ใจดวงนี้มันสว่างจ้าไปหมดเลย จากนั้นก็ว่างไปหมดครอบโลกธาตุ จิตก็รำพึงขึ้นมา หือ ทำไมจิตของเราถึงได้อัศจรรย์เอาขนาดนี้นักหนานะ มันอัศจรรย์จริงๆ ในเวลานั้น ในภุมิ นั้นของใจของธรรม แต่ยังไม่ใช้ที่สุดวิมุตติ มันก็อัศจรรย์อยู่ตรงนั้น

ที่นี้พระธรรมท่านก็เตือนขึ้นมา กลัวเราจะหลงความแปลกประหลาดอัศจรรย์ เหล่านี้ จะติดอยู่ตรงนี้จะข้ามไปไม่ได้ นี่ยังไม่ใช้จุดหมายปลายทาง พระธรรมท่านก็เตือน ขึ้นมาเป็นคำพูดๆ เหมือนเราพูดกันนี้ แต่พูดขึ้นมาภายในจิต ท่านบอกว่า ถ้ามีจุดมีต่อม แห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั้นแลคือตัวภพ จุดก็คือจุดสว่างไสว ต่อมนั้นละ จุดกับต่อมเป็นไวพจน์ ใช้แทนกันได้ คือจุดที่สว่างไสวนี้แลคือตัวภพ อยู่ตรงนี้ความหมายว่าเง้น พระธรรมท่าน แสดงขึ้นมาว่า ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั้นแลคือตัวภพ เราก็เลยง จับไม่ได้เลย คำพูดถูกต้องนะที่พระธรรมเตือนกลัวเราจะหลง จุดต่อมก็คือจุดแห่งความสว่างไสว นั้นแหละ

เหมือนตะเกียงเจ้าพายุ ไล่ตะเกียงมันสว่างไสวใหม่ละ นั้นละจิตมันสว่างไสวอย่างนั้น พระธรรมท่านกลัวจะติดกลัวจะหลง ท่านก็เตือนขึ้นมา ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั้น

แลคือตัวภพ เราเลยจับไม่ได้ ทำให้ระลึกถึงพ่อแม่ครูจารย์เวลาเรื่องมันผ่านไปแล้ว ถ้าได้กราบเรียนพ่อแม่ครูจารย์(มัน) เวลาท่านมีชีวิตอยู่นั้น ท่านจะใส่ผางเดี่ยวเดี๋ยวนั้นเลย แล้วจิตจะบรรลุในเวลานั้น พุดตรงๆ อย่างนี้เลย เพราะเป็นจุดเดี่ยวเท่านั้นที่ยังติดอยู่ อัจฉรย์อยู่นั้น

พอเป็นอย่างนั้นแล้วก็แบกอันนี้ละไปจากวัดดอยธรรมเจดีย์ จนเดือน ๓ เผาศพพ่อแม่ครูจารย์มันแล้วขึ้นอยู่บนเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ จิตเกิดความอัจฉรย์ เข้าป่าเข้าเขาที่ไหนแล้วกลับมาเป็นเดือนห้าเดือนหกแล้วละ กลับมาภูเขาลูกนั้นอีก พอมาภูเขาลูกนั้น นั้นละเวลาที่สังหารกัน ที่ความสว่างไสว ความอัจฉรย์นี้ได้ผางขึ้นมาในวันเวลาดังที่กล่าวแล้ว นั้นละ พออันนั้นผางขึ้นมาี้ ความสว่างไสวเหล่านี้จึงเป็นเหมือนกองขี้ควาย ฟังซินะ อันนั้นเหนือกันขนาดไหน พออันนี้จำขึ้นมาประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่ม ผางขึ้นมาเท่านั้นละ โอ้โหๆ อัจฉรย์ น้ำตานี้พรากเลยเทียว เหมือนหนึ่งว่าฟ้าดินถล่ม มันแสดงอย่างรุนแรง ดับอันนี้เลย ความสว่างไสวที่ว่าอัจฉรย์แต่ก่อนดับลงหมดเลย ความสว่างที่หลังที่ถูกความสว่างอันนี้ปิดไว้จำขึ้นมา คราวนี้หายสงสัย แล้วก็กลับมาตำหนิความสว่างของตัวเองที่ว่าอัจฉรย์ในเวลานั้นว่าเหมือนกับกองขี้ควาย ฟังซิต่างกันอย่างไร กับความสว่างที่เกิดขึ้นทีหลังนี้

นี่ละจิตเมื่อถึงนั้นแล้วมันยังมาอัจฉรย์ในตัวเอง ธรรมสมบัติเกิดขึ้นในใจแล้ว อัจฉรย์ตัวเอง ไม่ได้เหมือนวัตถุธสมบัติทั้งหลายที่มีมากน้อย ไม่ได้มีอะไรอัจฉรย์นะ ใครจะมีมากมีน้อยเท่าไรสร้างแต่ความกังวลวนวายความโลภหนักขึ้นๆ โดยลำดับหาความสุขไม่ได้นะ แต่ความสุขที่เกิดขึ้นในใจ ความอัจฉรย์ที่เกิดขึ้นในใจนี้ทำให้สะท้อนถึงใจ ถึงขนาดที่ว่า โอ้โห จิตเรานี้ทำไมถึงได้สว่างไสวถึงขนาดนี้เชียวนา นั้นฟังซินะ นั้นแหละเพียงขั้นนี้ก็พอ ทีนี้พอดับอันนี้ลงไปโดยสิ้นเชิงแล้วนั้นทีนี้พุดไม่ได้เลย จำไปหมดเลย นี่ละธรรมได้เกิดขึ้นในใจ ทำให้เจ้าของอัจฉรย์ตัวเอง ไม่ได้เหมือนกับสมบัติทั้งหลายเกิดขึ้นในตัวของเรา มีมากมีน้อยอย่างนี้ก็ไม่มีเห็นมีอะไรอัจฉรย์นัก แต่ธรรมเกิดขึ้นในใจอัจฉรย์อย่างนี้ละ เพียงขั้นนี้ก็อัจฉรย์ ทีนี้ถึงขั้นสุดท้ายเป็นยังงี้ นั้นละเป็นยังงั้นนะ

นี่ละอัจฉรย์ที่ใจนะ ทุกข์ก็ทุกข์ที่ใจ แสนสาหัสก็อยู่ที่ใจหมด ไม่ได้อยู่ที่ไหนเลย อยู่ที่ใจ ทีนี้พอทุกข์อันนั้นดับไปเพราะกิเลสดับไป ความสุขบรมสุขก็จำขึ้นมาเลย ที่อัจฉรย์ที่ใจ เมื่อถึงขั้นนี้แล้วอยู่ที่ไหนอัจฉรย์หมด

นี่ละเรื่องธรรมสมบัติกับวัตถุธสมบัติต่างกันอย่างนี้ วัตถุธสมบัติจะมีมากมีน้อยไม่ทำเจ้าของให้อัจฉรย์นะ แต่ธรรมสมบัติที่เกิดขึ้นภายในจิตนี้ทำให้อัจฉรย์อย่างนั้นละ

จนกระทั่งถึงอัศจรรย์สุดขีดเลย ให้พากันจำเอาไว้ ใจดวงนี้เวลานี้กำลังถูกปกคลุมหุ้มห่ออยู่ ยังแสดงขึ้นไม่ได้ เพราะความสกปรกนี้มันครอบไว้ๆ จิตใจไหนก็มีแต่จิตใจสกปรก ที่นี้พอชำระสิ่งสกปรกแล้วธรรมก็จำขึ้นมา อัศจรรย์เป็นลำดับๆ จนกระทั่งถึงอัศจรรย์สุดขีด จำเอา นี่ละความอัศจรรย์จึงอยู่ที่ใจนะ ไม่อยู่ที่ไหน ทุกข์ที่สุดแสนสาหัสก็อยู่ที่ใจ สุขจนเป็นบรมสุขก็อยู่ที่ใจ ไปหาที่ไหนไม่เจอ ในสามแดนโลกธาตุจะไปหาความสุขความทุกข์ที่ไหนไม่เจอ ต้องหาที่ใจตัวเอง ใจตัวเองเป็นความสุขความทุกข์อยู่ตลอดเวลา เอาที่ตรงนั้นละ จำเอาให้ดี วันนี้พูดเพียงเท่านี้แหละ พอ เอาละต่อไปนี้จะให้พร

โยม ขอบุชาธรรมหลวงตาเจ้าคะ ให้หนูได้ธรรมสมหวังด้วยนะเจ้าคะ

หลวงตา นี่ก็เอามาแลกเปลี่ยนสมบัติเห็นไหม เอามาแลกเปลี่ยนสมบัติ พอธรรมสมบัติได้เกิดขึ้นเต็มที่แล้วปล่อยหมดเลยนะ ไม่มีอะไรเหลือในโลกนี้ สามแดนโลกธาตุไม่มีอะไรเหลือตกค้างภายในใจ แม้เม็ดหินเม็ดทรายก็ไม่มี นั่นละเลิศ ที่นี้พอ ปล่อยหมดโดยสิ้นเชิง ไม่เอาอะไรทั้งนั้นแล้ว ความดีความชมเป็นแดนสมมุติทั้งหมด เสมอกันหมด น้ำหนักเท่ากัน ดังที่เราเคยเทียบแล้ว อัฐุก่อนนี้น้ำหนักสิบกิโล ทองคำแท่งนี้มีน้ำหนักสิบกิโล เอา ให้คนมาเลือกเขาจะเอาอันไหน เขาจะโดดใส่ทองคำ อัฐูเขาไม่ดู เอา ให้ท่านผู้ที่สิ้น เรียกว่าอิมพอทุกอย่างแล้วมาเลือก จะเอาอันไหน ไม่เอาทั้งสอง ทำไม อันนี้ก็หนักสิบกิโลๆ จะไปแบกให้มันหนักทำไม ไม่เอาทั้งสอง ทั้งอัฐู ทั้งทองคำ ก้อนอัฐูก้อนหนึ่งสิบกิโล ทองคำแท่งหนึ่งสิบกิโล ไม่เอาทั้งสองเลย มันหนัก ไม่แบกมันไม่หนักเข้าใจไหมละ นั่นเรียกว่าพอๆ เป็นอย่างนั้น เอาที่นี้ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz